

Ik heb al die tijd gedacht dat ik voor geliefden schreef,
terwijl ik schreef voor schrijvers.

Met een omweg

Jij bent zo'n meisje dat altijd met een omweg naar huis komt. Dat is hoe jij het doet. Zo heb je verhalen te vertellen. Over geliefden en leugenaars, dieven en koningen. Van de verhalen die jij verzint, lopen de rillingen over je rug.

Jij ziet de anderen die de hemel bestormden, kort en fel schitterden en vervolgens weer op aarde neerstortten, teruggekrabbeld in het stof.

Maar jij niet. Jij nooit.

Dit is hoe je altijd al bent geweest. Een haakje aan het eind van een lange, lange lijn. Geduldig wachtend. Jij komt er wel, en geloof me, wanneer je dat doet zul je blij zijn dat je de tijd hebt genomen.

Blijf niet waar ze je nodig hebben. Ga waar je geliefd bent.

Geschiedenis schrijven

De geschiedenis zal terugblikken op critici
als één collectieve stem,
bevekt door bitterheid,
gekleurd door onwetendheid
en het onvermogen de polsslag
van hun generatie te vinden.

Wat betreft de dichters:

De geschiedenis zal terugkijken
en onze namen kennen.

Vicieuze cirkel

Je wilt je vader straffen voor alle keren dat hij je moeder aan het huilen maakte. Omdat jij de enige bent in de wereld van wie hij meer houdt dan van zichzelf. Dus, op een rare, fucked-up manier, ben je nu met iemand net als hij, en net zoals je wilde, zie je de pijn in je vaders ogen. Maar uiteindelijk doet het jezelf ook pijn.

Ik zie al helemaal voor me, hoe we over tien jaar onze levens leiden als parallelle lijnen. Zo nu en dan over en weer naar elkaar kijkend.

Iemand anders

Ik denk niet dat het goed is iemand te vertellen dat hij niemand nodig heeft. Heb je ooit de pijn van eenzaamheid in je buik gevoeld? In stilte gezeten, zonder iets om naar uit te kijken? Het laatste wat je moet doen is iemand vertellen dat ze het zelf moeten oplossen. Dat niemand anders dit voor hen kan doen. Geloof me, soms is iemand anders alles wat je nodig hebt.

Dit jaar

Ik begin dit jaar blootsvoets in het zand. Maanlicht op mijn huid en zeewind in mijn haar. Liefde in mijn hart en moordzucht in mijn aderen.

Dit is niet het jaar dat ik overlaat aan toeval of karma. Het is geen jaar om te leven en te laten leven.

Als er onafgedane zaken zijn tussen ons, dan huilen de wolven je naam. Als je bloed aan je handen hebt, dan krijg je wat je verdient.

Als je denkt dat je veilig bent, het enige wat je hebt gedaan is tijd gewonnen. Als je denkt dat afstand je beschermt, ik steek oceanen over in een oogwenk.

En als je ooit merkt dat mijn naam je geheugen ontglipt, dan beloof ik je, tegen de tijd dat dit jaar voorbij is, zul je mijn naam nooit meer vergeten.

Min of meer

Als je de liefde
van twee kanten bekijkt
kan ik alleen maar raden
wat wij waren.

Ik weet zeker dat het liefde was
met jou –
maar de liefde,
bekende jij niet.

Dus was ik het –
Die het meer maakte?
Of was jij het –
Die haar te min vond?

Ik heb mezelf zo diep onder mijn eigen woorden begraven, dat ik soms niet meer weet of ik degene ben die de regels schrijft, of degene die verborgen zit tussen de regels.

Mijn moeder

Mijn moeder was een vrouw
zonder land toen ik
opgekruld lag in haar buik.

Haar lichaam ten dode opgeschreven,
overvloedig van leven. Mijn leven,
nog nauwelijks een gloed toen zij,
in de afgrond van de hel staarde,

een haarlijntje verwijderd van de dood,
kruipend naar het licht,
dromend van een verre kust,
en een klein meisje in haar armen.

Mijn moeder, mijn veilige poort
naar deze wereld, vocht een oorlog uit
en liet mij zien dat oorlogen
kunnen worden gewonnen.

Hoe de liefde ons verlaat

Je kunt niet voorspellen hoe je zult liefhebben, of je jezelf erdoor laat verteren of bevrijden. Of de liefde een traliehek is of een paar vleugels. Of de liefde komt op een maandagmorgen of een zondagmiddag. Wie weet welke giften of verdriet ze zal brengen?

Maar we kennen allemaal het verhaal van hoe de liefde ons verlaat, wanneer je terugdenkt aan de laatste keer dat ze je in de steek liet. En mocht je het zijn vergeten, laat mij je er dan aan herinneren. Hoe liefde nooit echt stopt. Hoe je hart breekt zoals het klopt, keer op keer op keer.

Gieren

We hebben allemaal duistere momenten, momenten waarop we ver verwijderd zijn van onszelf. Net als gieren wachten ze op een uitglijder, een misstap, en precies dat deel van ons pikken ze eruit om de wereld ervan te overtuigen dat dit alles is wat we zijn.